

Ohlédnutí za živým betlémem

Letos poprvé nebyl. Ano za těch pár let existence se stal skoro samozřejmostí vánoc na bystrckém sídlišti. Ale samozřejmost to nebyla. Bylo za tím pořádné úsilí.

Na počátku stál náš tehdejší kaplan Pavel Šmýd. Když přišel s myšlenkou evangelizovat sídliště pomocí živých ovcí a jiného zvířectva v době, kdy se ve všech domácnostech drhne, smejčí a peče na blížící se svátky, vstávaly mnohým vlasy na hlavě.

Ale to by nebyl Pavel Šmýd, kdyby se aspoň nepokusil to, co si umyslel, uvést v život. A tak se objevily poprvé před Archou ovce, ohrada byla z horolezeckého lana, ovce honili v roli pastýřů bystrcký kaplan a civilkář Aleš.

První písemná zmínka se zachovala o živém betlémě z roku 1998, kdy už jeho organizaci převzala Jitka Bečičková.

Pak už to šlo rok za rokem. Zvykli jsme si, jak vše klapne. Ať je zima a mráz nebo prší a je bláto, živý betlém ožije. Zdá se, že to jde skoro samo a celá akce snad získává i na dokonalosti.

Ale tak tomu zdaleka nebylo. Za vším je pár obětavých lidí. Pár. Někdy ani ten pár není zajedno, zda tolik pro tuto akci obětovat na úkor vlastní rodiny. Musí se sehnat zpěváci, troje rodiče s dítětem, kdyby někdo náhodou onemocněl, konferenciér, andělé, zvířata, spoustu rekvizit a oblečení, zajistit dopravu, postavit ohradu. A

stále všechno hlídat a připomínat, aby někdo nezapomněl nebo si to nerozmyslel.

Jeden rok se podařilo dokonce sehnat i lamu ze zoologické zahrady. Ta byla hodná. Mohli jsme mít i velblouda, ale ten není zvyklý na lidi a vztekle plive. Ony i ty kozy stačí. Večer, když se setmí a čekají v ohradě na odvoz, nejsou zrovna klidné. A takový kozel, kterému dojde trpělivost, by si snadno prorazil cestu na svobodu, kdyby ohradu někdo nepodpíral.

Loni jedna vzteklá koza nemohla být vpuštěna do ohrady mezi děti. Musela zůstat celé představení ve vozíku. Pomstila se krutě. Vozík tak počůrala, že koně, kteří se v něm normálně vozí, do něho odmítali vstoupit. Nelze se pak divit majitelům, že vozík už půjčovat moc ochotní nejsou.

Nelze se ale divit ani organizátorům, že cítí, že si už užili svého a že by rádi předali žezlo a iniciativu někomu dalšímu. Tak kdopak to bude příští vánoce? -pš

Setkání

Rok farnosti 2005

Bystrc, leden 2005

Toto je moje tělo – eucharistia... ...to tělo jsme my – eucharistia.

Nacházíme se nedlouho po přelomu druhého a třetího tisíciletí, kdy „kulatá“ číslice letopočtu sama o sobě nutila k určitému hodnocení; pozastavení se nad uplynulým, výhledem do budoucnosti a v neposlední řadě (nebo lépe: v první řadě) také ke slavení a k posvěcení času, který nám byl dán. Určitě ale nejde o to, počkat si na nějaké kulaté nebo půlkulaté výročí, abychom mohli oslavit okamžik, který se nám tak pěkně – a nezaviněně – zaokrouhlil, a ostatní čas vydržet v rezignovaném odevzdání se jeho šedi a numerické nevýraznosti. Snad právě proto jsme zas a znovu církví vybízeni k uvědomování si darů, které se nám zdají tak samozřejmé (až obyčejné), dokud je máme – dokud o ně nějakým způsobem nepřijdeme: dokud je neztratíme nebo nám je někdo (nebo něco) nevezme.

V uplynulém roce jsme v naší diecézi prožívali Rok rodiny, kdy jsme si mohli více uvědomit velikost a důležitost tohoto základu lidského společenství; vyjasnit si své postavení a díl odpovědnosti a z toho plynoucí úkoly, objevit hodnotu svou i těch druhých a také to, čím se proti této malé

pospolitosti proviniuji. Tento rok – Rok farnosti – nás má vést k rozšíření našeho pohledu, ke zvětšení záběru našeho srdce na širší společenství, na farnost.

Otec biskup v pastýřském listu z minulé neděle charakterizoval farnost jako „přepestré (ve smyslu i protikladném) společenství křesťanů slavících bohoslužbu“. Chystám-li se něco oslavit, většinou to směřuji tak, abych se při tomto slavení setkal s lidmi mně blízkými, se kterými je mi dobře... Při bohoslužebném slavení se může stát, že se ocitnu vedle něčoho, koho vůbec neznám, nebo v blízkosti člověka nacházejícího se v již zmíněné „pestrosti“ na opačném konci této pomyslné škály. Co nás v takovém případě drží pohromadě? Co je to za sílu nebo moc, která nás přes naše odlišnosti spojuje? Co je to za lék, který nás přes naše různá (a někdy vzájemná) poranění a onemocnění uzdravuje a „transplantuje“ k sobě?

Sv. Cyril Alexandrijský toto nádherně charakterizuje: Abychom splynuli s Bohem a mezi sebou, ačkoli má každý svůj od-

při mši svaté dost roztržitý.“ - „Měl jsem divný nápad,“ odpověděl mu farář, „řikal jsem našemu Pánu: ‚Jestliže později už s tebou nebudu moct být, tak teď, když tě držím v rukou, už tě nepustím.‘“ V této odpovědi je celý farář arský...

Z jeho myšlenek:

Účast na mši svaté je ten největší skutek, který můžeme vykonat.

Nejllepší způsob, jak pochopit mši svatou, je spojit se s knězem ve všem, co říká, sledovat pokud možno všechno, co dělá, a nechat se prostoupit živými city lásky a vděčnosti; tuto metodu je třeba zachovávat.

Ze života farnosti

Běh Terryho Foxe se uskutečnil u Archy v sobotu 16. října. Cílem této každoročně konané akce je připomenout a spojit se se všemi, kteří zemřeli na rakovinu nebo s ní bojují.

10. výročí posvěcení Archy jsme oslavili 25. listopadu. Slavnostní mše svaté se zúčastnili oba naši duchovní otcové.

16. a 23. října 2004 se za účasti třinácti účastníků ve dvouhře a šesti párů ve čtyřhře konal na dvorcích J. Obrovského 4. ročník farního turnaje v tenisu. Vítězem dvouhry se stal Michal Lamparter, vítězem čtyřhry se stal pár Miroslav Král a Petr Spružina.

**V naději společenství
Božího lidu se s námi
rozloučili:**

- 12. 10. Jan Hubacz
- 6. 11. Josef Klimeš
- 10. 12. Růžena Blechová

**Věrnou lásku si
přisahali:**

- 9. 10. Bohuslav Černý
a Lenka Mičánková
- 16. 10. Pavel Šmerk
a Veronika Bartoňková
- 20. 11. Martin Březík
a Janette Večerková

**Z vody a z Ducha
svatého se narodili:**

- 24. 10. Veronika Zelinková
- 29. 10. Josef Alois Klimeš
- 31. 10. Ludmila Marie Trnavská
- 31. 10. Petr Dušan Zdeněk Heide
- 13. 11. Teodor Halíř
- 14. 11. Vojtěch Jan František Juránek
- 20. 11. Tomáš Březík
- 21. 11. Jáchym František Sedlák

jen život, se prosazují i v politice. Nebývají pevní ve svých postojích a chovají se podle módy – kam vítr tam plášt'. Zralost a zkušenost jakoby ztrácely váhu.

Jacques Martin říká: „Jsme svědky obrovského posunu těžiště společnosti - v tom, čím se zabývá, v jejích emocích, zájmech, tónu a hodnotách - od starší generace k mladší. Důsledkem je nevážnější společnost, méně moudrá společnost a povrchnější společnost.“

Současné umění sice dokáže šokovat, hollywoodské filmy nás mohou pobavit, ale vážných životních témat se sotvakdy dotknou. Podle Martina je to tím, že adolescentní kultura žije na povrchu, netrápí ji paměť a nemá ani zkušenost a už vůbec ne moudrost.

Člověk, který mě upozornil na tento článek, byl shodou okolností taky starý muž. Když mi ho dal číst, otevřel pak ještě Písmo a přečetl z něj: „Hle, Pán, Hospodin zástupů, již odnímá Jeruzalému a Judsku všechnu oporu i podpěru, všechnu oporu chleba i všechnu oporu vody, bohatýra i bojovníka, soudce i proroka, věštce i starce, velitele i vznešeného, rádce i zručného řemeslníka a zkušeného zařikavače. Za velitele dám jim chlapce, vládnout jim budou výrostkové.“ (Iz 3, 1- 4) Pak zvedl oči a dodal: „Chápete? To se stalo nám.“

-lš

Jak věřil farář arský

Úryvek z knížky Myšlenky faráře arského, z kapitoly Jeho víra v eucharistickou přítomnost.

Od chvíle, kdy byl Jan Maria Vianney jmenován farářem v Arsu, se cítil za svou farnost odpovědný. Věděl, že teď nejen že před svými dvěma sty třiceti farníky představuje Boha - když je u oltáře nebo na kazatelně - , ale že zároveň těchto dvě setřicet farníků reprezentuje před Bohem. A byl silně přesvědčen, že je na něm, aby jako „šéf farnosti“ v lásce k Bohu vynahradil to, čeho se jeho vesnici nedostává.

Středem jeho duchovního života byla eucharistie... ale eucharistie jakožto živá přítomnost. Všichni svědkové jsou v tom zajedno. Slova a gesta svatého faráře ukazují, že jeho myšlenky se trvale upíraly k přítomnosti našeho Pána ve svatostánku.

Toto přesvědčení, které neúnavně kázal slovy i příkladem, bylo jedním z prostředků, jimiž svou farnost obrátil.

V rozporu s tím, co bychom si mohli myslet, slavil mši svatou dost rychle, jako každý jiný kněz. Pouze při proměňování se tu a tam zastavil a toto zastavení se někdy prodloužilo. Zůstal bez hnutí a s neproniknutelným úsměvem a slzami v očích hleděl na hostii, kterou držel mezi prsty. Jednou mu abbé Troccanier s úsměvem řekl: „Dnes ráno jste byl

lišný svéráz, vymyslel si jednorozený Syn skvostný prostředek. Jediným tělem, totiž svým vlastním, posvěcuje své věřící v tajemném společenství a působí, že jsou jedno tělo s ním a mezi sebou. K žádnému rozdělení nemůže dojít v Kristu. Všichni jsou spojeni s jediným Kristem prostřednictvím jeho těla. Když všichni přijímáme jeho, jediného a nedělitelného, ve svých tělech, jsme údy tohoto jediného těla a on je takto pro nás poutem jednoty. My všichni jsme od přirozenosti uzavřeni ve svých individualitách. Ale jiným způsobem jsme všichni spolu shromážděni. Jistým způsobem nás rozdělují naše svérázné osobnosti..., ale všichni jsme jakoby splynuli v jediném těle v Kristu, živíme se jedním pokrmem. Jediný Duch nám vtiskuje značku jednoty, a jako je Kristus jediný a nedělitelný, tak jsme my všichni už jen jedno v něm.

Tím se dostáváme k dalšímu daru, který nám v této době církev zvláště staví před oči a klade na srdce: EUCHARISTIE. V předminulém roce (na Zelený čtvrtek 17. dubna 2003) vydal papež Jan Pavel II. encykliku o eucharistii a jejím vztahu k církvi (ECCLESIA DE EUCHARISTIA) a dále období od října 2004 do října 2005 vyhlásil Rokem eucharistie. Apoštolský list MANE NOBISCUM DOMINE ze 7. říj-

na 2004 vydaný k této příležitosti začíná prosbou emauzských učedníků: Zůstaň s námi, Pane, neboť se připozdívá... A ten podivný (zatím nepoznaný) Pocestný pozvání přijal. Krátce nato Ježíšova tvář zmizela, ale Mistr jako by „zůstal“ pod rouškou rozlámaného chleba, před nímž

se jim otevřely oči. Obraz emauzských učedníků se nabízí, abychom k němu zaměřili rok, kdy bude církev se zvláštním úsilím prožívat tajemství svaté eucharistie.

Na cestě našich otázek a starostí a často bolestných zklamání je božský Pocestný stále našim společníkem, aby nás výkladem Písma svatého přivedl k pochopení Božích tajemství. Když se setkání naplní, je světlo Slova vystřídáno tím, které vychází z „chleba života“, jímž Kristus svrchovaným způsobem naplňuje svůj příslib, že „s námi bude po všechny dny

až do konce světa“(srov. Mt 28.20). „Lámání chleba“ – jak na počátku bývala nazývána eucharistie – je ode dávna středem života církve. Skrze ni Kristus zpřítomňuje v průběhu času své tajemství smrti a vzkříšení. V něm je On osobně přijímán jako „chléb živý, který sestoupil z nebe“(Jan 6.51). Toto první oznámení eucharistie vyvolalo mezi učedníky rozdělení, tak jako je pohoršilo, když jim Pán oznámil, že musí trpět a zemřít: To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat? (Jan 6.60). Eucharistie a kříž jsou kamenem úrazu. Jde o totéž tajemství, které nepřestává být příležitostí k rozdělení: I vy chcete odejít? (Jan 6.67). Tato Pánova otázka znovu a znovu zaznívá během staletí jako výzva jeho lásky, aby každý poznal, že jen on má slova věčného života (Jan 6.68) a že přijmout ve víře dar jeho eucharistie znamená přijmout jeho samého. Ti pak, kdo přijímají eucharistii, jsou mnohem úžeji spojeni s Kristem. Stejným pou- tem je Kristus spojuje se všemi věřícími v jednom jediném Těle: v církvi. Přijímání obnovuje, posiluje a prohlubuje toto přivtělení k církvi, které již bylo uskutečněno prostřednictvím křtu. Křtem jsme byli povoláni utvořit jedno jediné tělo. „Odpovídáte ‚Amen‘ na to, co přijímáte, a tou odpovědí to podepisujete... Buďte tedy tím, co vidíte, a přijměte to, co jste“ – Tělo Kristovo (sv. Augustín).

Pobízená láskou se církev stará, aby předala následujícím křesťan-

ským generacím víru a učení o eucharistickém tajemství, aniž by z něj ztratila byť jakýkoli úlomek. Není nebezpečí, že by se při péči o toto tajemství přehánělo, protože je v něm shrnuto celé tajemství naší spásy. Rok eucharistie ať je pro všechny vzácnou příležitostí, aby si uvědomili tento jedinečný poklad, který Kristus svěřil své církvi.

Přeji vám dobrý rok plný dobrých darů od Pána.

pf 2005 pf

Použitá literatura:

- Katechismus katolické církve
- Ecclesia de eucharistia (Encyklika Jana Pavla II.)
- Mane nobiscum Domine (Apoštolský list Jana Pavla II.)
- Katolicismus (Henri de Lubac)

Za velitele dám jim chlapce

„Za velitele dám jim chlapce, vládnout jim budou výrostkové.“ (1z 3, 4)

Letos snad poprvé se četla na začátku adventu v ohláškách po mši svaté výzva, aby se ten, kdo by byl ochoten přinést někomu vánoční cukroví, přihlásil farní charitě. I kdyby jenom jednomu, ať neváhá se přihlásit. A protože si ráda povídám se staršími lidmi, požádala jsem charitu, aby mě poslali za někým starším. Na čtvrtou neděli adventní jsem mohla zvednout telefon a říct mému známému panu Novákovi: „Za čtvrt hodiny k vám přijdu.“ A on jen hlesl: „No, když chceš.“ Na dárkový balíček od charity zíral trochu nevěřícně: „To

má být vtip nebo je to fakt?“ Ale když už jsem jednou překročila jeho práh, neváhal mě nejdřív zasytit a potom důkladně zpravit o všech novinkách v jeho rodině. Nakonec mě ještě vyprovodil až k domovním dveřím s odůvodněním: „Oni teď zamýkají, protože by neradi, aby některou babičku nebo dědečka někdo ukradl, to víš, hned by byl konec s penězi pro vnoučata.

Nesla jsem cukroví ještě panu Brančovi a pan Branč mě uvítal jako někoho velmi známého. „Vás já znám, vy mě neznáte z kostela? Já si vás pamatuji dobře, však já teď moc nechodím, ale na Boží hod mě pan Scavino, to je ten Ital, přiveze do kostela, tak se tam potkáme.“ Ačkoliv jsme si povídali jenom chvílku, z jeho slov jsem získala pocit, že jaksi považuje za důležité, že on i já patříme k jednomu společenství. Přemýšlela jsem potom dlouze, jestli přínos starých lidí je opravdu jenom v tom, že poskytují přísun peněz pro vnoučata.

Odpovědi na otázky, které jsem si kladla, mi byl anglický článek, který přetiskly Britské listy pod názvem „Všichni jsme nyní pubert'áci“. Autor Jacques Martin se v něm zamýšlil nad tím, proč se kultura v posledních desetiletích postupně zinfantilizovala. Ačkoliv počet starých lidí narůstá, společnost jako by byla posedlá mládem. Tisk se věnuje tomu, co zajímá mladé a odklání se tak od vážnějších témat, věk novinářů stále klesá, lidé bez zkušeností, které dokáže vštípit